

LBRIS

We know
books

TONY PARSONS

SOȚIA DORITĂ

CĂUTAREA PROBELOR DE ÎNȘELARE

I se spune căutarea probelor de înșelare.

Soțul meu pleacă din cameră cu fiul nostru în brațe și eu pun mâna repede pe telefonul pe care l-a lăsat pe măsuța de cafea și încep să caut prin toate ungherele secrete ale vieții lui.

Mesajele. Aplicația WhatsApp. E-mailul. Le cercetez repede pe toate. Posibilitatea durerii – a durerii distrugătoare, copleșitoare, de genul celeia care m-ar face să-l întreb cum a putut face una ca asta și care mi-ar aduce lacrimi de furie în ochi – este peste tot. Acum sunt atât de multe locuri în care își poate lăsa dovezile trădării... Sau gândul trădării. Sau flirtul de dinaintea trădării. Sau dulcile nimicuri sordide ale adevăratei trădări. Toate dovezile incriminatorii și imposibil de negat ale vieții sale secrete.

Voci slabe se aud din monitorul copilului¹. Christian, soțul meu, îi citește o poveste lui Marlon, băiatul nostru în vârstă de cinci ani, înainte de culcare.

– Buck nu era nici câine de casă, nici de cușcă, citește el. Întregul ținut era al lui...

Chemarea Străbunilor, cred. Fiul nostru adoră cartea aceea. Dar un copil de cinci ani este prea mic pentru o carte de Jack London. Ar trebui să mă duc acolo acum și să îi spun lui Christian să îi citească

¹ Sistem de monitorizare a copiilor mici cu cameră de supraveghere și microfon (n. tr.)

ceva mai potrivit pentru vârsta lui. Cinci ani e vârsta la care să asculte Tigrul care a venit la ceai, nu Chemarea străbunilor sângeroși.

Dar nu fac asta. În schimb, continui să mă uit în telefonul lui Christian.

Buricul degetului meu drept se mișcă mai repede acum, dar îi e greu să găsească vreo probă de înșelare. Vechile mesaje ale lui Christian sugerează nevinovăție. Singurul mesaj necitit de pe WhatsApp este un reminder să ducă mașina la service. Inboxul lui conține o duzină de e-mailuri necitite, dar sunt numai prostii din lista de corespondență.

Christian a renunțat la serviciu ca să aibă grijă de Marlon – deși probabil mai corect ar fi să spun că serviciul a renunțat la Christian – și telefonul lui nu e plin de cereri urgente care necesită atenție și care îmi umplu mie ecranul în mod constant. Dar eu am un inbox care nu doarme niciodată, inboxul unei persoane care conduce o afacere în plină dezvoltare. Christian este scutit de toate astea.

Pe monitorul copilului îi aud vocea calmă de bariton.

– Plonja în bazinul de înot sau se ducea la vânătoare cu fiii judecătorului. Le escorta pe Mollie și pe Alice, fiicele judecătorului, în plimbări lungi, la asfințit sau dimineața devreme. În nopțile de iarnă, stătea la picioarele judecătorului, în fața focului puternic din bibliotecă.

Clatin din cap. Și mie îmi place cartea asta. Dar nu acum. Nu la vârsta de cinci ani. Și totuși, nu pot decât să sper că Christian o să îi citească lui Marlon tot capitolul. Pentru că tocmai i-a țiuit telefonul cu ceva important.

Un mesaj nou!

Dar e doar prietenul lui – prietenul nostru, Spike –, care confirmă întâlnirea de mâine de la sală.

Și apoi îmi aduc aminte de Instagram. Soțul meu blestemat iubește Instagramul.

Și în timp ce dau în jos în aplicație, simt primul junghi de vină. Pentru că, vezi tu, spre deosebire de alți oameni care îmi vin în minte, viața soțului meu este bună.

Instagramul lui Christian abundă de toate lucrurile lui preferate: fitness și chitare electrice, imagini cu animale amuzante care sunt adorabile fără ca ele să știe. Asta ține soțul meu ascuns în ungherele secrete ale telefonului său.

Un bulldog francez pe un skateboard. Și chitare vintage Fender Telecaster. Postările lui personale sunt cu familia, cu noi. Christian, Marlon și cu mine, și fără să-l uite pe Buddy, labradorul nostru galben. Caut probe de înșelare, dar văd că nu am unde să găsesc vreuna. Bineînțeles că și telefonul lui Christian are opțiunea de ștergere. Orice păstrător de secrete, cu orice fel de experiență, știe că nu poți să lași ceva în telefon ce nu ai vrea să fie descoperit de altcineva.

Și poți oricând să ai un al doilea telefon.

Asta am făcut eu.

Dar, în adâncul meu, știu că soțul meu nu a apăsat convulsiv pe butonul de ștergere și nu și-a desfășurat activități extracurriculare pe un al doilea telefon. Pentru că unii oameni nu au nimic de ascuns.

Unii oameni sunt, pur și simplu – din nou acel cuvânt, pentru că nu există altul –, buni.

Uitați cât de lejer își lasă Christian telefonul pentru ca soția lui să îl investigheze în secret. Din experiența mea, cei cu adevărat nevinovați, sufletele bune care nu au nimic de ascuns, nu sunt niciodată bănuitori deoarece ei trăiesc cu iluzia că restul lumii este la fel de onorabilă ca ei. Numai cei vinovați sunt chinuți de suspiciuni. Numai cei vinovați caută probe de înșelare.

Îl aud pe Marlon căscând și întinzându-se și protestând – sincer, tati – că nu îi este somn nici măcar un pic. Și apoi, ca o răbufnire a unui câine adormit, dă să se ridice din pat.

– Odihnește-ți ochii, îl îndeamnă Christian, cu un zâmbet în voce.

În familia noastră, mereu ne spunem unul altuia „Odihnește-ți ochii“. Asta înseamnă că nu este nicio presiune să dormi. Iar fără presiunea de a dormi, în mod inevitabil, ajungi să dormi. Pentru noi funcționează.

Îl aud pe Christian pupându-l pe Marlon pe părul blond și mai arunc o ultimă privire fețelor noastre fericite din telefonul lui, mărturia lui iubitoare pentru noi.

Asta e lumea lui, mă gândesc eu, cu un bocet de durere reală îngropat în inimă.

Eu, și Marlon, și Buddy. Asta e viața lui Christian.

Ceea ce îl face să pară mai plictisitor decât este deja.

Christian s-ar putea să fie un tată care stă acasă, dar este tot un bărbat obișnuit. E înalt, zvelt, cu mușchi, un atlet înzestrat de natură care își perfecționează binecuvântările genetice la sală de trei ori pe săptămână, sub privirea atentă a prietenului său Spike. În orele acelea lungi în care eu stau lipită de scaunul de la birou, cu prea multă cofeină și carbohidrați în organism și stresată din cauza serviciului, Christian face cardio la o intensitate înaltă.

Femeile se uită la el. Le-am văzut. Nu se holbează atât de mult încât să arunce și o a doua privire. Sau o primă privire care să dureze puțin cam mult. Pe stradă, la restaurant, la porțile școlii (mamele acelea ar trebui să nu facă asta). Poartă ochelari – niște chestii mari cu rame negre, mai mult în stilul lui Buddy Holly decât John Lennon –, dar asta pare să-l facă și mai fermecător, și femeile se uită la el ca și cum ar fi Clark Kent, desfăcându-și nasturele de sus de la cămașă.

Și el nici măcar nu observă.

Dar în asta se măsoară cât de bun este el... atunci când vine în sufragerie cu ediția Puffin Classics a cărții Chemarea străbunilor, labradorul galben Buddy mergând în urma lui, și Christian vede că am telefonul lui în mână.

Și nu schițează nici măcar un gest.

Despre câți bărbați se poate spune acest lucru? Despre câte femei? Christian încă mai zâmbeste când pune cartea pe măsuta de cafea.

Pun încet telefonul pe carte și apoi mă duc la el și-i găsesc gura cu gura mea. El râde când îl strâng tare în brațe. Îmi răspunde la îmbrățișare și mă topesc în el, bucurându-mă de căldura lui dulce și de corpul tare, la fel de familiar precum ceea ce văd în fiecare dimineață în oglindă.

– Te iubesc, îi șoptesc eu.

– Și eu te iubesc, răspunde el.

Nu spunem asta tot timpul, dar Dumnezeu știe că trebuie s-o spun în noaptea asta. Simt ceea ce e între noi; este legătura care se formează doar odată cu trecerea timpului. Nu poți s-o obții într-un bar. Nu poți s-o obții într-un club. Nu o vei găsi – crede-mă pe cuvânt când spun asta, pentru că sunt o mică expertă – pe o aplicație de întâlniri.

Avem un copil împreună. Avem un câine împreună. Dormim unul lângă altul de sute – mii acum – de nopți. Ne privim părinții cum îmbătrânesc. Îi privim cum se pregătesc să moară. Cunoaștem o altă ființă umană numai prin toate aceste experiențe împărtășite, mici și mari.

Îl îmbrățișez prea tare. Îl pup pe obraz, barba lui mică de la sfârșit de zi fiind aspră pe buzele mele. Îi lovesc ochelarii strâmbi de Buddy Holly.

– Tara, icnește el, râzând, îndreptându-și ochelarii. Nici măcar nu e sâmbătă seară!

Nu e vina ta, mă gândesc eu, simțindu-mă brusc extenuată.

E vina mea.

Zâmbetul îi piere când îmi vede lacrimile din ochi.

Și decid că a venit timpul.

Trebuie să îi spun în noaptea asta. Trebuie să îi spun acum.

Adevărul e că nu am de ales. E pe punctul de a afla că tot ce crede că știe despre viața noastră de cuplu este greșit.

Începe să îi sune telefonul.

– Nu răspunde, îi zic eu.

El mă ține la o distanță de un braț.

- Tara?

Telefonul se oprește din sunat.

- Ce e? Spune-mi. Haide, vreau să știu.

Mă uit la fața lui și trag aer în piept.

*Apoi aud sirenele și simt cum soțul meu se îndepărtează de mine,
pentru că nu înțelege ce am adus la ușa micuței noastre familii, și în
casa noastră, și în viața noastră bună.*

Luminile albastre ale mașinilor de poliție inundă camera.

Și știu că au venit după mine.

A DORI

Cu zece zile în urmă

Capitolul 1

CHRISTIAN

– Ce zici de o sticlă de Prosecco? a întrebat Tara, zâmbind.

Toate cuplurile căsătorite vorbesc propria lor limbă și, în casa noastră, întrebarea ei se traduce astfel: „Ai chef de o întâlnire, bărbate?”

A doua zi dimineață, Tara urma să plece pentru trei nopți. O noapte petrecută în avion, două la conferința din Japonia. Nu eram o familie care stătea des despărțită, așa că momentul acesta cerea clar un Prosecco.

– O să pun două pahare la rece, am zis eu.

Ceea ce însemna: „O întâlnire? Cu siguranță, frumoaso!”

Casa noastră vibra de entuziasm. O aventură era pe punctul de a începe și valiza Tarei era pregătită, dar încă deschisă, cu cartea *Ghid al orașului Tokio* pusă deasupra hainelor, în timp ce stătea în fața oglinzii mari din dormitor, cu bucăți de hârtie mâzgălite în mână, repetându-și discursul.

Marlon, copilul nostru de cinci ani, era în pijama și trecuse de mult ora lui de culcare. Își învăța câinele trucuri noi. Oarecum.

– Rostogolește-te! i-a poruncit Marlon, ținând în mână o gustare.

Buddy a dat din cap, rânjind cu speranță, acel rânjet cunoscător de labrador, și s-a lăsat încet în jos, într-o parte.